

Ukázka:

Hodina odjezdu byla stanovena na sedmou večerní. Ze štědré ruky profouse dostalo se nám na cestu po čtyřech „panetlích“ chleba (chléb pečený do formy osmičkové o váze asi 200 gr.), po kousku prima „la“ vuřtu a sýra nejlepší vojenské značky „jen dál vom solchen Ementál“ a po „šestáčku“ (20 h) „výpalného“ z námořnických kasáren v Pulji.

Ovšem k večeri jsme dostali také ještě nějaký ten „vejškrab“ z kotle vojenské kuchyně a sotva jsme to zhltili, už tu byl opět pan profous a už nás nabádal: „Tak, děťátka moje milá a drahá, pomašírujem! Čas spěchá a loď nečeká na opozdilce. Ta má také svoji přesnou ‚maršrutu‘, i když je to loď obchodní.“

„Hej rup, šup“ – zazněl povel k „výmrsku“ našich „šifonérů“ na ramena a už se to maširovalo z kasáren do obchodního přístavu. Kdo zná tuto cestu, ten ví a uzná, že to byl na čtrnáctileté kluky výkon zcela úctyhodný. Ta mašírka sama v sobě pro ně ovšem nic neznamenal, ale to tahání těch neforemných, dosti těžkých pytlů na ramenách, při přesném dodržování „marštem-pa“, zasluhovalo věru obdivu.

Doprovázející nás „Marsgast“ dotáhl nás konečně na palubu obchodní lodě, na jejíž jméno se již nepamatuji. Tam nás předal panu lodnímu kapitánovi, který nás přivítal s úsměvem a vyhradil nám pak místo v horní části paluby poblíž lodní příďe.

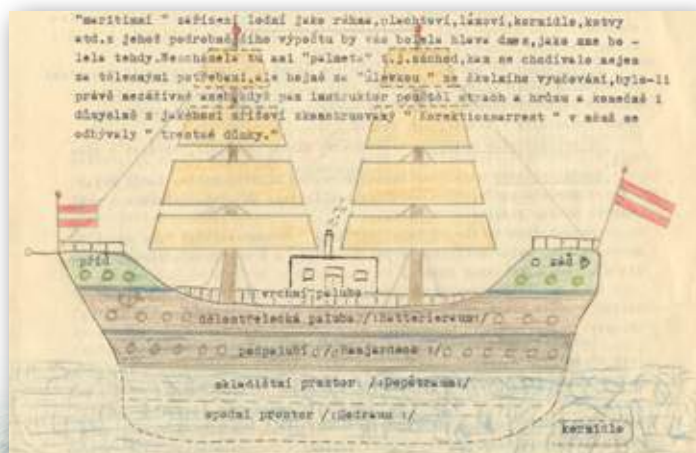
Už se silně stmívalo, když se najednou rozlehl pronikavý zvuk lodní sirény. Plavčíci začali odpoutávat loď od mola, stáhli vyloďovací můstek i lodní schody zvané „Fallarep“ na palubu a tu už začal také pracovat lodní šroub v pozvolných rotacích, hned dopředu, hned dozadu, jak toho vyžadoval odborný manévr, jímž lodní kapitán virtuosně vyváděl svou loď od mola dovnitř přístavu a odtud pak na volné, širé moře.

Pěkná měsíčná noc zahalila mořskou hladinu. Pozvolna jsme proplouvali z obchodního do válečného přístavu a jeho bránu pak kolem ostrova Brione již na otevřené moře směrem k Fiume (Rjeka).

Pulji jsme klidně a skoro ustavičně podél a poblíž malebného pobřeží Istriie, které jsme si prohlíželi s velkým zájmem, nakolik nám to dovolovalo již zapadající slunce a soumrak, který se pozvolna rozhošťoval v našem okolí. Jaké dojmy jsme prožívali na této naší první plavbě po moři, dá se jen stěží popsati.

Každá plavba po moři je sama v sobě vždy tajemná i nebezpečná jak pro cestující pasažéry, tak pro kapitána i lodní posádku. Nikdo z nich neví a nemůže určit přesný směr a cíl námořní cesty, poněvadž moře napohled klidné se může někdy bleskurychle rozbouřit a důkladně zatočit s každou lodí, byť by byla sebevětší, jako s ořechovou skořápkou, hzenou do vody.

Já již při vstupu na tuto naši loď jsem měl pocity podobné oněm pocitům, jež jsem míval, když jsem vsedl poprvé do oné typické lodičky nějaké té houpačky, která jako družná sestra kolotoče zavítala do mé rodné obce v den posvícení. Hlava se mi

důkladně zatočila, vše kolem sebe se mi zpřevracelo v očích na ruby a měl jsem i pocit jakési nevolnosti, vyvolané patrně strachem z plavby. Také mne jímalo strach i hrůza při pomýšlení, že by se mohla ta naše loď proměnit snadno a rychle v ponorku a pohřbít sebe i nás někde na dně mořském.

Ale to všechno jsou pocity a zážitky, které musí v sobě zakusiti každý člověk, který se vydává na cestu po moři. Necht' po pravdě přízná každý námořník včetně admirála i kapitána, že se s těmitož pocity setkal při svém prvním nalodění, a necht' nikdo netvrdí, že první plavbu po moři prožíval již v lůně mateřském. Urozených námořníků není a nikdy nebude. Ti se rodí jen přirozenou cestou školní.

Naše loď brázdila si klidně svou cestu směrem k zátocě rjecké, k níž jsme dospěli asi po čtyřhodinové plavbě. Cestou potkávali jsme tu a tam některou plachetní aneb parní obchodní loď, válečného torpedoborce neb menší rybářskou trabakuli82 s typicky námořnickými lucernami na předním stěžni i na zádi lodě. Některé z nich odklepávaly zvláštními, k tomu účelu zkonstruovanými svítilnami Morseově poznávací značky a bůhví jaké ještě jiné signály...

